

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ

Ο Πικώ συνεχίζει τις άγριες εκδικήσεις του. Τό καφενείο του Λουσιάν κλείνεται. Ο Λουσιάν κι η Μαργαρίτα στους δρόμους. Ο Πικώ δηλώνει τριών ημερών. Πώς φυλάκιστη ως γυνίξ τού Λουσιάν. Ο Πικώ άποκάλυπτεται. Τό τελευταίο του έγκλημά. Όπου εμφανίζεται ο άντεκδικητής. Ο Πικώ συλλαμβάνεται. Στις κατακυμάδες κτλ. κτλ.

σή. ο όποιος δέν ήταν παρά ο Πικώ μεταμετρημένος, ο εκδικητής Πικώ, ο σκληρός, ο άτεχνος. Κάθε νέο έγκλημα που διαπράττε ο Πικώ, άναβε στην ψηχή του μεγαλειότερη τη φωτιά της εκδικήσεως. Μιά όμα άκατανόητη γιά όμα τον έλε πόνου.

Στην ταβέρνα του Λουσιάν δέν έπαισε να σηκώση και να τρώη ο φίλος του Σολάρι. Ένα μεσημέρι όμως τον έπιασε κι' αυτόν πόνου θανάτου και σε λίγο πέθανε από δηλητηρίαση. Η άστυνομία έπορεύθηκε τότε τό Λουσιάν και τον ανέλαβε ως βολπο. Την άλλη μέρα όμως τον άπέλευσε γιατί δέν άποδείχτηκε τίποτε εναντίον του. Όταν όμως οι άστυνομικοί πήγαν να πάρουν τό πτώμα του Σολάρι, είδαν με κατάπληξι τους την έξηξ έπιγραφη κρυμμένη στο στήθος του: **«Αυτός είναι ο δούτερος»**!...

Η τρομερή αυτές σσηφές είχαν συντριφει τό Λουσιάν και τη Μαργαρίτα. Σάν να ίσρη έπαισαν δε όλα αυτά, άρχισε να τους δένονη κι' η γυνίξια, γιατί η φημη ότι ο Σολάρι δηλητηριώστηκε από την τροφή που έφαγε στην ταβέρνα τους, έκανε και τους λίγους πελάτες που τους άπόπειναν, να φύγουν.

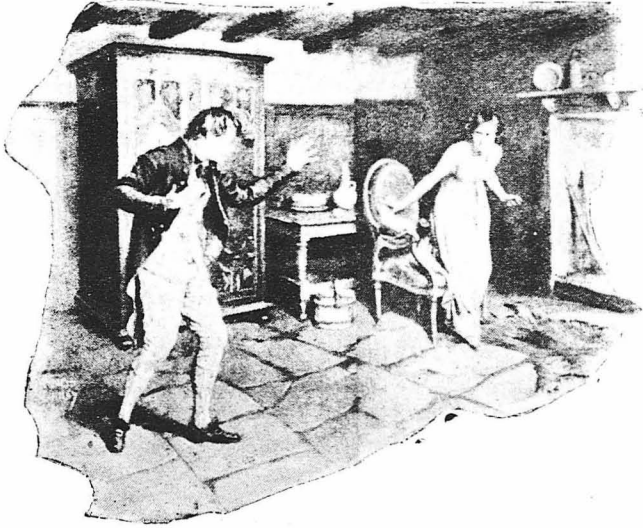
Ανάμεσα στους άσιους πελάτες που τους άπόπειναν τώρα, ήταν κι' ένας χριστός και άδαμαντοκόλης, ο όποιος έδειχνε μεγάλη σσηπάθεια στο μονάζο παιδί του Λουσιάν και της Μαργαρίτας. Ένα βράδυ λοιπόν ο χριστός έλε στον πατέρα του νέου:

— Αντί να τον έξηξ εδώ στην ταβέρνα να σεβήθη πρόστοχο κόσμο και θροιογονιμάδες, δέν θά ήταν καλύτερο να μου τον δώσης να μάθη την τέχνη του χριστού; Θά έχη έτσι ένα λαμπρό επαγγελμα.

Ο Λουσιάν δέχτηκε. Ένα βράδυ όμως, ένω δεικνούς με τη γυναίκα του, μπήκαν Ξαφια σπιτι τους άστυνομικοί, άβολοθυμένα από τον άδαμαντοκόλη, ο όποιος διαμαρτύροτο λέγοντας ότι τό παιδί τους του έλε κλέφει μερικά κοσμήματα μεγάλης αξίας. Πράγματι οι άστυνομικοί έφαξαν και βρήκαν τά κλεμένα κοσμήματα κάτω από τό στρώμα του κρεβάτιου του νεαρού Λουσιάν. Τόν έπιασαν συνεπώς, τον έφυλάσαν, και σε λίγες μέρες καταδικάστηκε εις ισόθια κηταναγκαστικά έργα!... 'Ηταν κι' αυτό δουλειά του Πικώ. Τη φοβηρή είδησι της καταδικαστικής αποφάσεως έφερε στη μητέρα του παιδιού, ο ίδιος ο Ζάν Πικώ— ο σεβιδόρος δηλαδή 'Ιωσηφ— ο όποιος με άγρια χαρά έτρεξε στο δωμάτιό της και της φώναξε: — Τό παιδί σου θά δοκιμάση κι' αυτό τη φρίκη της φυλάξης, ώρα Μαργαρίτα!

Η δυστυχισμένη μάνα σημάθηκε όρθή. Η καρδιά της χτυπούσε θανάτα. Μόλις μπήκανε να τραλιάση:

Δ'.
ΗΝ ίδια γύχα που έγινε η κηδεία της άτυχης κόρης, τό καφενείο του Λουσιάν πήρε φωτιά και κάηκε όλόκληρο. Μόλις κάτόρθωσε ο Λουσιάν με τη γυναίκα του και τον μονάζο γυό του να γλυτώσουν, χωρίς να σώσουν όμως τίποτε έκ' τά πράγματα τους. Κι' έπειδή την εποχή αυτή δέν έπάρχαν άκόμη άσφαλιστικές έτασεις, ο Λουσιάν καταστράφηκε σχεδόν τελείως. Ότόσο με λίγα κοσμήματα της γυναίκας του και μερικά χρήματα που του χρωστούσαν, κάτόρθωσε ν' άνοήνη μία ταβέρνα. 'Ατ' τους έπαρέλα τό χρόστης κοντά του μονάζο τό Γέσο 'Ιωσηφ, ο όποιος δέν ήταν παρά ο Πικώ μεταμετρημένος, ο εκδικητής Πικώ, ο σκληρός, ο άτεχνος. Κάθε νέο έγκλημα που διαπράττε ο Πικώ, άναβε στην ψηχή του μεγαλειότερη τη φωτιά της εκδικήσεως. Μιά όμα άκατανόητη γιά όμα τον έλε πόνου.

— Είμαι ο Ζάν Πικώ, ο αργεθωνιστικός σου!... φώναξε ο ψευδοσεβιδόρος.

— Τι θές να πής; Γιατί μου μιλάς έτσι;
— Χά, χά, χά! Για κόντραξέ με! Δέν με γνωρίζεις; Βίβαια, πώς να με γνωρίσης έτσι που με κατόντησε ο άντερας σου. Έ, λοιπόν, είμαι ο Ζάν Πικώ, ο άραφονισιατικός σου! Τον θύματα;...
— Μεγάλε Θεέ! τραύλισε η Μαργαρίτα και σταματοκόπηκε, τρομαγμένη. Έσον είσαι Ζάν; Έσον μάς έφαρες όλες αυτές τις καταστομές;

Η άτυχη γυναίκα δέν μπόρεσε να πη περισσότερα. Σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη. Χωρίς να σηκωθή ο Πικώ, έτρεξε τώρα να συναντήση τον ίδιο τό Λουσιάν. Μόλις τον βρήκε τον φώναξε:
— Λουσιάν, Λουσιάν, τά λεγιά σου χάθηκαν, η κόρη σου πέθανε, τό μονάζο παιδί σου θά περάση όλη τη ζωή του στη φυλάξη, οι σύντροφοί σου Σολάρι και Σουτιάρ φήνεται στην Κόλαση. Δέν βρίζεις ότι καλό εκδικήθηκε;

— Πώς είσαι λοιπόν; τον φώτισε με τρομαγμένη φωνή ο Λουσιάν;
— Δέν με γνωρίζεις, Λουσιάν; Είμαι ο Ζάν Πικώ, που κατόντησε τη ζωή του, και τον έφαρες έφομο πριν γκείσε στα σαράντα χρόνια. 'Αδελφ, τώρα ήθε κι' η δική σου σειρά!

Κι' ο Πικώ κάθισε στην καρδιά του Λουσιάν τό μαχαίρι του. Τη στιγμή όμως αυτή δού νεαρόθη πρόταση άφαισαν τό δολοφόνο δινεται από τη μάση. Κι' όπως την τραγική ήμερα που συνέβηθη στη Νιου, ο Πικώ σήκωσε κατα γής, κοκκαλώθηκε κι' ένα παιδί και δίδωσε σφίχτι.

Κι' ο Πικώ φωνάζοντας πώς η άστυνομία τον έπιασε ένώ έκανε τό έρεβόμα και τον έδανε για να μη φένη. 'Αλλά γιατί να τον σεβάσουν τό πρόστοχο κι' ένα παιδί; Η άστυνομία δέν φοβάται να κόψη τό κερθόν της. Τότε σπήχη τον κάσιος έχθηκε τον τον έπιασε. Πώς όμως να ήταν ο έχθρος αυτός;

Η λύσσα του Πικώ για την άτυχία αυτή ήταν άκαταστάτη. Άσβήος τη στιγμή που η εκδικήσι του είχε εκληροθετή, η τέρη σημάθηκε τάλα εναντίον του. Όταν άόσπουν τό Λουσιάν συλλογίζονταν ότι τώρα παιδί θά μπορούσε να πάρη τη Μαργαρίτα γυναίκα του και να περάση την έποική ζωή του τριτοσήμη με τη μεγάλη επιτυχία που είχε. Με να που όγρη γελούσαν.

Αν και ήταν σφιχτά δεμένος ο Πικώ, προσάθηκε να σπάση τά δεμά του, μα δέν τό κατόρθωσε. Τά χείματα άγνώστον που τον είχε συλλάβει, τον έσηργααν τόσο θανάτα, ώστε κατάλαβε ότι δέν θά κατόρθωνε να άφαιρη. Ο ασπρηπώθος άπαγορεύς του τον κειότερος τώρα σε μέση του δέν τά έβλεπε, γιατί τά μάτια του ήταν σκελετωμένα.

Τέλος έφαισαν σ' ένα μένος που η άπαισιόμοια ήταν σε κάτου καταιοθή, από έκείνης που χρησιμοποιούσαν για εκκλησίες των οι πρώτοι χριστιανοί. Τότε ο άπαγορεύς του τό έβγαλε τό παιδί που τό σεβάσε τό πρόστοχο. Κι' ο Πικώ είδε ότι θροισάνταν σ' ένα έπώχο. Κοντά σ' ένα σανιδένο κρεβάτι έπρχε ένα τραπέζι και μία καρέκλα.

Μπροστά του, με τά παράτα σταφυμένα στο στήθος, άφρονος, τρομερός και πένθοςος σκετόταν ο άνθρωπος που τον άπαρήγε. 'Αλλά μέσα στο άνωδό φως, ο Πικώ δέν μπορούσε να τον άναγνωρίση. Για κήπιση ώρα κανείς από τους δύο δέν μιλούσε. 'Επειτα ο πελώριος άνθρωπος έλε στον Πικώ:

— Λοιπόν, Σατανά, σε βρήκα, επί τέλους! Με τό όνομα θέλεις να σου μιλώ; Νά σε πω Ζάν Πικώ ή 'Ιωσηφ Λουσιάν, ή Παλο-Μαυλιάνι, ή σεβιδόρο 'Ιωσηφ; Λέγε σφιλε... Τά τελευταία δέκα χρόνια ένοθήρες με τό Σατανά για να χορτάσης την εκδικήσι σου! Κι' έσπειρες την καταστορή και τό θάνατο σε τόσους δυστυχισμένους, άγροξε!...

— Πώς είσαι λοιπόν; έλε ο Πικώ με παγμένη φωνή
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.